

skal, slaae ind paa en anden Vej end den, der hidtil er bleven fulgt. Jeg troer ikke, at man skal kunne anføre noget Exempel paa, at en Lov om en saadan Gjenstand er udkommen, uden at rette Vedkommende have haft Veilighed til at udtale sig forinden. Jeg troer, at der er saameget mere Grund til at fastholde denne Side af Sagen, som der ingenlunde er nogen stor Trang tilstede for at faae Loven ud; uagtet de Medlemmer, som have løst Sognebaandet, af et æret Medlem (Strøm) have faaet et meget gunstigt Skudsmaal som hørende til Kjernen af Folkekirken, troer jeg dog ikke, at der er nogen Grund til at give dem en større Ret end de øvrige Medlemmer, eller at der er nogen Grund til at opmuntre til en Adskillelse i Sognet i kirkelig Henseende. Naar denne Sag var bleven lagt i Regjeringens Haand og den var kommen til sædvanlig Undersøgelse og der da til næste Samling kunde foreligge et Forslag fra Regjeringen, der gik ud paa, hvad der her af Minoriteten er foreslaaet, troer jeg ikke, at jeg vilde kunne stemme derimod; men førend disse Oplysninger ere tilstede, kan jeg ikke stemme derfor.

Clausen: Naar jeg agter at stemme mod Forslaget, troer jeg at staae i fuld Samklang med den Stilling, hvori jeg fra Begyndelsen har befundet mig til denne Sag. Der som det var lykkes at faae Majoritet for Overgangen til Dagsordenen, vilde Sagen der ved ikke være bleven forkastet, men kun udsat. Der fandtes i Forslaget til Dagsordenen aldeles ingen Udtalelse, hverken for eller imod Forslagets Indhold; Afvisningen var alene motiveret ved den Umodenhedstilstand, hvori Forslaget var fremtraadt. Jeg kan ikke forstaae den Afstemning, der fandt Sted igaar, paa anden Maade end saaledes, at Majoriteten der ved vedkjender sig den Tanke, at Landstinget kan varetage Folkekirkenes Tare eller rettere varetage sin Stilling ligeoverfor Folkekirken, ogsaa naar det sætter sig ud over, hvad man kalder den moralske Indflydelse, det vil sige: den Indvirkning, som naturlig udgaaer af en grundig Forberedelse for Fremlæggelsen af et Lovforslag, saaledes som den alene kan finde Sted i Regjeringen, og, hvor Talen er om kirkelige

Anliggender, ved Regjeringens Forhandling med Kirkens Tilsynsmænd, der maae antages at have det rette Die for Kirkens Tare, men at Thinget skal udøve sin Deel i den kirkelige Lovgivningsmyndighed efter den bekjendte absolutiviske Maxime: „Vi alene ere i Stand til at kjende og bedømme, hvad der er det Rette“. Er denne Forstaaelse rigtig, vil Landstinget ved Behandlingen af det Lovforslag, der foreligger, blive ført ind paa en Vej, som efter min Overbeviisning ikke lader sig forene med den ret forestaaede Agtelse for Folkekirken, heller ikke med den ret forstaaede Agtelse for Landstinget selv, og som kan føre til de uheldigste Virkninger ikke alene for Kirken, men ogsaa for Staten, thi i den protestantiske Stat er det kirkelige Væsen paa det Underligste sammensmeltet med det borgerlige Liv. Paa den Vej kan jeg ikke gjøre noget Skridt videre frem, og jeg maa derfor stemme imod dette Lovforslag, under hvilken Form det end kommer til at foreligge.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, fattedes

Forslag af Faurshou og J. Nielsen (see Anhang B. Sp. 537) under Afstemning og forkastedes med 26 Stemmer mod 7.

Derefter fattedes det oprindelige Lovforslag med det dertil stillede Endringsforslag af et Mindretal i Udvalget (Carlson, C. Hansen og Strøm) under Forhandling.

Ingen ønskede at høre sig.

Forinden Afstemning bemærkede

Formanden: Det til § 4 stillede Endringsforslag, som gaaer ud paa, at Paragraphen skal bortfalde, vil blive afgjort ved Afstemningen over Lovforslagets Paragrapher.

Derefter gik man til Afstemning, hvorved:

1) Lovforslagets § 1 (see Anhang A. Sp. 825—26), for hvilken der ved den først paa sædvanlig Maade foretagne Afstemning afgaves 16 Stem-